

LOBATBAZ

DIRECTOR: POURIA NOURI

EDITOR: FARID DAGHAGHELEH / WRITTEN BY: ALI SHAMS
SOUND DESIGNER: HASSAN SHABANKAREH / CAMERA MAN: POURIA NOURI
COLOR CORRECTION: OMID HASHEMLOU / GRAPHIC DESIGNER: MEHDI RAIGANI

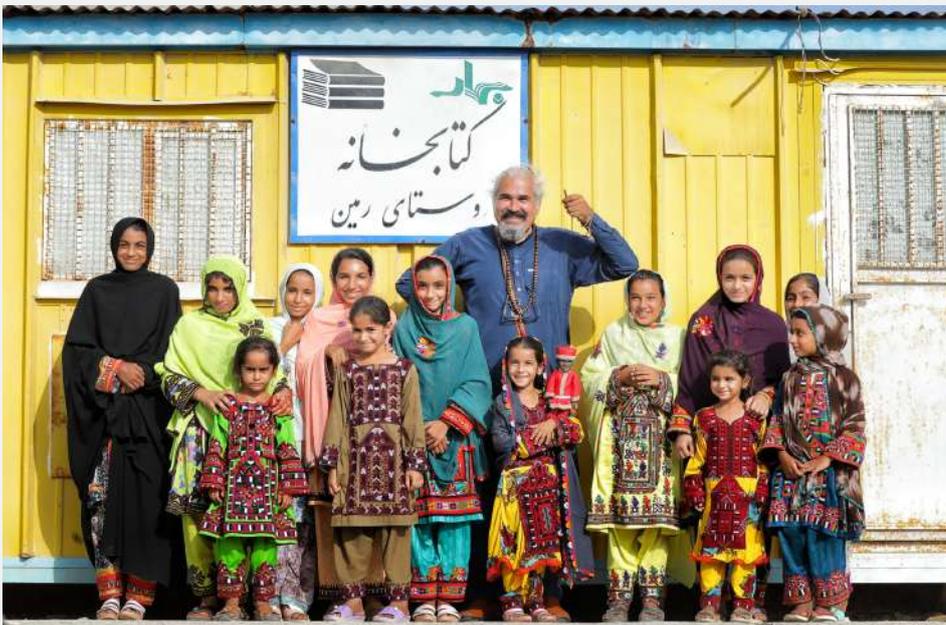
Siavash Sattari
President of UNIMA Mobarak – Iran

Pouria Nouri
Director of the documentary Lobet Baz

The documentary "Lobet-Baz" , produced and directed by Pouria Noori, tells the story of Siavash Sattari's efforts to revive and preserve the art of Kheimeh Shab-Bazi (traditional Iranian puppetry), an art form that has faded over time and is on the verge of being forgotten. The film is currently screening in cinemas across Iran.

Pouria Noori, a photographer and filmmaker, directed this documentary. Filming for Lobet-Baz took place in various locations across Iran, with the production process spanning four years.

Behind-the-scenes photos of the movie

نقد روز

سید محمد سلیمانی استناد

نگاهی به مستند «لغت بازی» ساخته پوریا نوری

واقع گرایی به سبک لغت بازی عاشق

لغت بازی، بازی بیشتر از آنکه بازی مستند و پرواز تک‌پَر در آرزو به فرمولی سپیده‌شستن در جیب یک جعبه‌ساختی قدیمی و ارزشمند ایرانی و تانگویی به نواهای تصحیح‌گرفته‌ی سبزی‌فروشی دوباره آن بیخند، گری تانگویی نوازه دانستی‌های یک استاد خیره‌نر خیمه‌شب‌بازی به این هنر نمایشی و نفوذ آن به نر و پرواز زندگی شخصی و شغلی او است. پوریا نوری به عنوان کارگردان این اثر مستند، بعضی می‌کند با انتخاب یک خط راوی کمرنگ در پس‌زمینه آنچه که به عنوان تصاویر مستند در مقابل نگاه مخاطبش قرار می‌دهد. نغمی برآید به نواهای ذهنی هنرمندی که در آستانه مهاجرت فرزند - شاگردش که سال‌ها روی آلودگی‌ها و خردی‌ها در خیمه‌سازان بازی به آرزو تلاش کرده‌گویی در سفری کوتاه به گذشته و آینده با تلفیق کلام و تصویر به جای تلمیذ و افسوس خوردن، حرکت و تلاش برای یافتن مخاطبان در سراسر ایران را آغاز می‌کند. سیاحتی سناری از نگاه مستندساز هنرمندی است که از دل گفتگوهای نرینش با مبارک به عنوان شخصیت اصلی صحنه نمایش خیمه‌شب‌بازی - که حال به نوعی قرار است جای خالی دخترش را هم پریش بر کند.

- حضور در میان مخاطبان را به جای تمرکز بر کلاس درس انتخاب می‌کند. پوریا نوری هم با درک درستی که از ماهیت نمایشی هنر خیمه‌شب‌بازی دارد، به جای رفتن سرراغ مستندی که تکرار محور که تولید آن طیعا با دشواری‌های کمتری همراه می‌شد، دوربینش را به عینانی می‌نهد که لغت بازی عاشق در آن حضور دارد. در جاهایی از آن نام و تصویر استادان و شاگردانی که خیمه‌شب‌بازی را با سنت استاد - شاگردی به فصل امروز منتقل کرده‌اند، می‌بینیم و یا برخی از بازیگران هم آشنا می‌شویم ولی بار هم فیلم آگاهی از نزدیک شدن به یک پروژه‌ساز دربار هنر خیمه‌شب‌بازی فاصله می‌گیرد و همراه با دل‌مشغولی‌های سناری، او را در دو فضای متفاوت به تصویر می‌کشد، یکی حضور در میان بچه‌های مصروف ولی پاهوش و عطفه‌مند روزهای سپیدتان و باوجودستان و لاسان او برای آموختن کارپردی این هنر به همان شیوه استاد - شاگردی و دیگری همراه شدن با آنجایی‌ها و پذیراگرگانی آخرین استاد خیمه‌شب‌بازی و شخصیت سیاه خیمه‌ساز بازی یا

همان مبارک. این بخش از اثر که تشنگار حضور کارگردان در آن چشمگیر و میوتور است در کنار نماهای حضور پرچامه‌ساز، در مناطق مختلف سیمستان و بلوچستان با مناظری از طبیعت زیبا و منحصر به فرد آن، فیلم را به لحاظ مضمونی و تصویری در مسیری، خلافتانه و تانگویی قرار می‌دهد. دوربین سوال نوری در جاهایی که بچه‌های سیمستانی‌شان، ویر تانگیک به استقبال خیمه‌ساز می‌کنند و با نغمه‌های مکتوبی و رنگ‌های فوکالونی‌صنعتی آنچه که خیمه‌ساز بازی عاشق ارائه می‌کند از زمانه زده‌ی آن بازی قرار می‌گیرد. بازی‌های سبزی‌فروشی به هم می‌چسبند و است که هنر سنتی در آن همچنان زنده است نگاه مستندساز به وجودگوناگون رفتار استاد خیمه‌شب‌بازی بدون هرگونه توضیح‌گویی مزاحم واقعیت، نوعی واقع‌گرایی به سبک لغت بازی عاشق است که می‌داند فرصت‌های نادر و پدید آمدن نشانی‌های زنده‌نگ داشتن بهمان‌ی دوست‌داشتنی از سنتی جدیدی پدید آمده‌ای نور و روزگار گذارد.

Note by Mohammad Soleimani, Iranian Film Critic, in Jam-e Jam Newspaper (one of Iran's most widely circulated and important newspapers) Realism in Lobet-Baz (The Puppeteer) in Love

"Lobet-Baz" is more than just a documentary or a narration about the gradual decline of an ancient and valuable Iranian traditional art, and a call to decision-makers to promote it again. It is a lyrical work about the deep attachment of a master of Kheimeh Shab-Bazi (Iranian puppet theater) to this performing art, and how it intertwines with his personal and professional life.

As the director of this documentary, Pouria Noori attempts to follow a subtle narrative line in the background of what he presents as documentary images. Through this, he delves into the inner world of an artist on the verge of his pupil's migration—the pupil who he has spent years teaching the art of Kheimeh Shab-Bazi. Instead of sitting back and lamenting, the artist embarks on a journey through time—past and future—blending words and images, beginning a movement and effort to find audiences across Iran.

From the filmmaker's perspective, Siavash Sattari is an artist whose internal conversations with Mubarak, the central character in the Kheimeh Shab-Bazi performance (who now, in a way, is meant to fill the gap left by his daughter), reflect a preference for engaging with audiences rather than focusing on the classroom. Pouria Noori, understanding the theatrical essence of Kheimeh Shab-Bazi, consciously avoids a typical dialogue-driven documentary, which would have been easier to produce. Instead, he places his camera in the field where Lobet-Baz (The Puppet Master) lives.

In certain parts of the film, we encounter the names and images of masters and students who have transmitted Kheimeh Shab-Bazi through the master-apprentice tradition to the present generation. We also meet some of its surviving practitioners. Still, the film intentionally keeps a distance from becoming just a portrait of the Kheimeh Shab-Bazi art. Alongside Sattari's concerns, the documentary captures him in two distinct environments: one among the intelligent, enthusiastic, and underprivileged children of the villages of Sistan and Baluchestan, where he attempts to teach the practical application of the art in the master-apprentice style; the other, accompanying the loneliness and monologues of the last active master of Kheimeh Shab-Bazi and the character of the dark puppet, Mubarak.

This section of the film, where the director's presence is notably more significant and impactful, paired with scenes of Sattari's extensive presence in the various regions of Sistan and Baluchestan, set against the unique and stunning natural landscapes, places the film on a creative and impactful thematic and visual path. The fluid camera work of Noori captures the moments when the joyful and energetic children of Sistan warmly welcome Sattari's puppet show. Despite the regional folk differences, they form a lively connection with what Lobet-Baz offers, showcasing a world where traditional art remains vibrant.

The filmmaker's view of the different aspects of the Kheimeh Shab-Bazi master's behavior, without any intrusive commentary, exemplifies a realism in the style of Lobet-Baz, a realism that understands the limited time left and the urgency to preserve a beloved image of an ancient tradition before it fades.

The screening of Lobat Baz in "Art and Experience" cinema group

The screening of Lobat Baz in "Cinema Museum of Iran"

The screening of Lobat Baz in "Iranian Artists Forum"